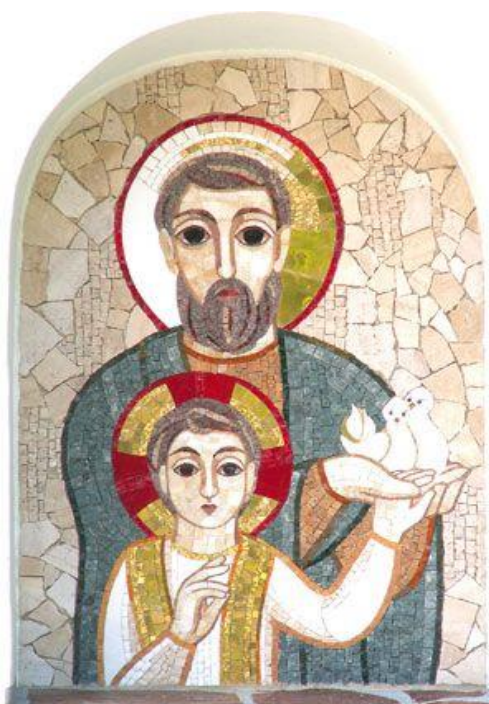

SANT JOSEP: el custodi del misteri de Déu, Jesús, Senyor nostre (6)

Que n'és de bonic el verb custodiar. Només es custodia quelcom o algú perquè s'estima. La devoció catòlica anomena sant Josep com el custodi de Maria i de Jesús (*custos Ioseph*). En l'anada i el retorn d'Egipte allò important és la custòdia de l'Infant Jesús. Aquesta és la primera preocupació. L'àngel del Senyor, davant de l'amenaça de mort, salva el Fill de Déu, com ho feu en l'antic èxode (Ex 4, 22-23). I Josep, pren l'Infant i la Mare i de nit s'alça i emprèn la ruta cap a Egipte, que sempre havia estat terra de refugi per Israel. Josep es manifesta també aquí amb una dòcil, silenciosa i perfecta obediència: calia que es complís l'Esriptura: «D'Egipte he cridat el meu Fill» (Os 11,1).

La glòria amagada de Déu acompanyava la santa família exiliada, l'acompanyava com el núvol de la presència que guiava el poble de Déu i

els àngels de Déu els conduïen en el camí (Ex 4,22-23). Imagino la mirada de Maria i de Josep contemplant el fill nat, en el qual hi veïen el cel de Déu. Quina tendresa! L'èxode de la santa família a Egipte reproduïa l'èxode d'Israel i anunciava el nou èxode del nou poble de Déu, a través de la Pasqua del Senyor. És des d'Egipte, com a símbol de l'esclavitud, que el Senyor ens crida a la llibertat gloriosa dels fills de Déu. Me'ls represento: enfilant la *via maris*, traspasant el desert xardorós del Nègueb, uns vianants anònims. Els pobres quan viatgen no criden l'atenció i porten ben poc bagatge: l'únic tresor que tenien era l'Infant que Maria alletava, sota la mirada atenta, silenciosa, de l'humil Josep. Jesús havia nascut com un infant que, com tots, necessitava protecció i tota la cura materna i paterna per a viure. Josep era el custodi de la Mare i del Fill.

És una custòdia que es perllonga en l'Església, de la qual també n'és custodi, ja que l'Església és el Cos místic de Crist. Sant Josep amb la seva intercessió ens guarda en la fe i en la confiança. Al mateix temps ens encomana la missió de custodiar tot el que Déu ens ha confiat. En primer lloc la seva creació. També les persones que tenim al voltant i estimem. Això implica la vigilància del cor, l'atenció discreta i amorosa envers les necessitats dels altres i, sobretot, custodiar-los amb la pregària. Preguar pels altres és l'acte més sublim de caritat ja que és estimar-los amb Déu. Aquesta és la setena lliçó de sant Josep: tenir custòdia dels qui estimem amb un amor atent i delicat.

Pregària a sant Josep

Ensenya'ns, Josep
com s'és «no protagonista»;
com s'avança, sense trepitjar;

com es col·labora, sense imposar-se;
com s'estima, sense reclamar;
com es lluita davant de tanta desesperança.

Digues-nos, Josep,
com es viu sent el «número dos»;
com es fan les coses fenomenals,
des d'un segon lloc;
com es serveix, sense mirar a qui.

Explica'ns, Josep,
com s'és gran, sense exhibir-se;

com es lluita, sense aplaudiments;
com s'avança, sense publicitat;
com es persevera i es mor,
sense esperar un homenatge;
com s'assoleix la glòria,
des del silenci.